

Návrat

Paprsky ranního mě bodaly do tváře a vše kolem mne měnily na černé siluety. Přišel jsem blíže k místu, které jsem považoval za svůj domov. Z kdysi krásného domu zbyly už jen trosky a ruiny. Pouhá černá kostra. Nic nebylo jako dřív.

Podíval jsem se na místo, kde bývala zahrada a uviděl svého syna, jak si hraje na staré houpačce a směje se na celé kolo. Byl šťastný a na krátkou chvíli bylo celé místo zalité barvami. Stačilo, ale jen jedno mrknutí a vše bylo pryč. Kolem mě bylo zase vše černé a mrtvé. Popošel jsem dál, ani nevím proč. Čím déle jsem tam byl, tím více jsem trpěl. Padala na mě obrovská tíha. Prach a popel, který jsem zvířil, ticho, které bylo příliš nepřírozené a umělé, ale hlavně vzpomínky na radostné chvíle, které jsou navždy minulostí.

Při dalším kroku mi zapraskalo pod nohama. Na zemi ležely ohořelé housle. Víím, že to není možné, ale přísahal bych, že jsem najednou slyšel hudbu. Stála přede mnou má sestra a hrála na housle, měla zavřené oči a usmívala se. Užívala si hru. Celá rodina seděla kolem ní a uchváceně poslouchala. Všichni jsme její malá vystoupení milovali. Přestala hrát, podívala se na mě a už se neusmívala.

„Proč si mě tam nechal?“

„Nemohl jsem tě zachránit.“

„Proč si mě tam nechal?“ Zavrtěl jsem hlavou a ona zmizela, ale já zůstal a mé slzy se mnou. Měla pravdu. Měl jsem ji zachránit, měl jsem zachránit všechny. Nějak! Jakkoliv. Za to, že jsem je nezachránil a že jsem jako jediný přežil, jsem se nenáviděl.

Zamyšleně jsem se podíval do jediného přeživšího okna. Byla za ním kuchyně. Doména mé ženy. Ráda vařila, ale pečení, to pečení opravdu milovala. Díky ní to doma stále vonělo po cukru a vanilce. I nyní jsem ji viděl, jak vyndává z trouby čokoládové sušenky. Měla na sobě zástěru, kterou jsem ji koupil k našemu prvnímu výročí. Používala ji tak často, až byla samí flek a díra, ale jinou nechtěla. Tvrdila, že ji miluje. Prý díky mě. Zlaté vlasy jí lemovaly láskyplnou tvář a já se do ní znova zamiloval, tak jako pokaždé, když jsem ji viděl. Den co den.

Nemrkal jsem, nehýbal jsem se. Nechtěl jsem, aby zmizela, tak jako ostatní. Ale jako vše dobré v mém životě, i ona zmizela.

Tyhle barvitě vzpomínky mi v místě, kde jsem míval tlukoucí srdce, rozdmýchávaly radost. O to větší byla propast v mém hrudníku, když vše opět zmizelo. Při každém mrtvém milovaném mi zemřela část srdce. I ten nejmenší kousek mi pomáhal přežít hrůzy války, ale až pohled na mrtvý domov mě uvnitř zabil docela. Zhroutil jsem se do mokrého a usedlého popela a brečel. Nebyl to sofistikovaný pláč, ale špinavý surový brek a nářek umírajícího zvířete. Bylo to kvílení všech umírajících a trpících.

Helena Němcová, 18 let

Gymnázium Třeboň, Na Sadech 308